

СУБ'ЄКТИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЙНИМ ПРАВОПОРУШЕННЯМ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ЇХ ПОВНОВАЖЕНЬ ТА ФУНКЦІЙ¹

ЯНІШЕВСЬКА К.Д. - к.ю.н., доцент, доцент кафедри кримінально-правових дисциплін та судочинства Сумський державний університет

ORCID ID: 0000-0002-3648-5543

ТАТАРІНОВА К.В. - студентка 3 курс, Навчально-науковий інститут права Сумський державний університет

ORCID: 0009-0008-8061-7444

DOI: <https://doi.org/10.32782/ep.2024.3.51>

Статтю присвячено дослідженню теоретичних та практичних проблем протидії корупції в сучасних умовах України, що забезпечується діяльністю створеної системи суб'єктів запобігання корупційним правопорушенням. Протидія корупції потребує узгодженої діяльності кожної з державних інституцій, оскільки це завдання є складним як за своїм змістом, так і за своєю реалізацією. З метою встановлення рівня ефективності державної антикорупційної політики, було здійснено порівняльний аналіз їх повноважень і функцій. У своїй сукупності, усі суб'єкти запобігання корупційним деліктам в Україні класифіковані наступним чином: вищі органи влади, спеціально уповноважені суб'єкти протидії корупції й інші органи державної влади та місцевого самоврядування. У статті охарактеризовано такі органи антикорупційного спрямування: Національне агентство з питань запобігання корупції, Спеціальна антикорупційна прокуратура, Національне антикорупційне бюро України, Вищий антикорупційний суд, Державне бюро розслідувань і Національна поліція України. Було з'ясовано, що Національне агентство з питань запобігання корупції, як центральний спеціально уповноважений суб'єкт запобігання корупційним правопорушенням, має найширше коло повноважень та функцій. Однак Національне агентство з питань запобігання корупції не займається кримінальними справами безпосередньо, а при вияві ознак кримінального корупційного злочину передає справу в Національного антикорупційного бюро України. З'ясовано, що чинне

законодавство України стосовно регламентації діяльності більшості зазначених суб'єктів запобігання корупції потребує вдосконалення, зокрема виокремлення окремим положенням основних функцій відповідних органів. Розглянуто потребу в розширенні кола повноважень певних суб'єктів запобігання корупційним правопорушенням.

Ключові слова: корупція, кримінальні правопорушення, повноваження, суб'єкти запобігання корупційним правопорушенням, функції.

Постановка проблеми

На сьогоднішній день, в Україні корупція вважається однією з центральних проблем держави. Ключовою складовою механізму запобігання та протидії кримінальним корупційним правопорушенням є формування й функціонування суб'єктів, котрі здійснюють не тільки виявлення таких протиправних дій або розслідування пов'язаних з ними кримінальних проваджень, але й наділені повноваженнями на запобігання їм. Розгляд системи таких суб'єктів, зокрема порівняння функцій і повноважень останніх, зумовлює основу для зрівноваження їх діяльності й удосконалення державного потенціалу в забезпеченні антикорупційних заходів з протидії корупційним правопорушенням.

¹ Робота виконана в рамках НДР № 55.15.02-24/26. ЗП-01

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Вивчення системи суб'єктів запобігання корупційним правопорушенням, їх повноважень і функцій неодноразово були предметом дослідження великої кількості науковців, серед яких Бондаренко О. С., Максимов О. М., Никифоренко Н. А., Трепак В. М. Кожен науковий внесок вищезазначених дослідників дозволяє всебічно розглянути сутність даного питання та здійснити порівняльний аналіз його складових.

Мета статті полягає у встановленні системи суб'єктів запобігання корупційним правопорушенням та здійсненні порівняльного аналізу їх повноважень і функцій.

Викладення основного матеріалу

В умовах воєнного стану, коли Україна протистоїть повномасштабному вторгненню російської федерації, захищаючи свій суверенітет і незалежність, протидія корупції є одним з ключових завдань нашої держави. Зважаючи на скрутне політичне й економічне становище, корупція – найнебезпечніший фактор нашого суспільства. Вона є загрозою для національної безпеки України, її розвитку в соціальній, економічній і політичній сферах, а також для реалізації демократичних засад та верховенства права [1, с. 5]. Саме тому запобігання корупційним деліктам є нагальною проблемою сучасної України.

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про запобігання корупції», корупція – це використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей [7]. Як наслідок, спираючись на зміст поло-

ження вищезазначеної статті, корупційним правопорушенням визнається діяння, котре має ознаки корупції, та за скоєння якого настає відповідальність, передбачена чинним законодавством.

Україна, обравши шлях європейської інтеграції, з метою протидії корупційним правопорушенням ратифікувала певний перелік нормативно-правових актів антикорупційного характеру задля наближення до європейських стандартів. Також Верховна Рада України прийняла Антикорупційну стратегію на 2021-2025 роки, націлену на досягнення ефективної реалізації антикорупційної політики в Україні. Однак, на підставі статистичних даних, в Індексі сприйняття корупції наша держава досі залишається однією з найбільш корумпованих країн світу. Проте в Індексі сприйняття корупції за 2023 рік Україна отримала 36 зі 100 балів, зайнявши 104 позицію поміж 180 країн (у цілому, за останні 10 років Україна додала 11 балів, що є найбільшим приростом поміж держав, котрі наразі мають статус кандидаток до ЄС) [2]. На нашу думку, такий показник демонструє значне покращення становища України в даній сфері, але стверджувати стосовно комплексного здійснення всіх необхідних заходів для встановлення відповідного рівня протидії корупції в Україні дещо зарано.

Презюмовано, що протидія корупції потребує узгодженої діяльності кожної з державних інституцій, оскільки це завдання є складним як за своїм змістом, так і за своєю реалізацією. Відтак, була створена система органів, уповноважених на запобігання й протидію корупційним правопорушенням. Н. А. Никифоренко в своїй роботі систематизувала ці органи наступним чином: 1) Національне агентство з питань запобігання корупції (далі – НАЗК); 2) Національне антикорупційне бюро України (далі – НАБУ); 3) Національна поліція України (далі – НПУ); 4) Державне бюро розслідувань (далі – ДБР); 5) Спеціалізована антикорупційна прокуратура (далі – САП); 6) Вищий антикорупційний суд (далі – ВАКС); 7) інші суди; 8) антикорупційні уповноважені; 9) викривачі тощо [4].

Пропонуємо зробити правовий аналіз повноважень і функцій деяких суб'єктів протидії корупції. Для цього слід наголосити, що в Україні було створено САП, НАЗК, НАБУ й ВАКС, проте деякі повноваження стосовно запобігання корупційним кримінальним правопорушенням збереглися за ДБР та органами Національної поліції України.

Відповідно до Закону України «Про запобігання корупції», Національне агентство з питань запобігання корупції є центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізує державну антикорупційну політику [7]. На основі практичних досліджень можна стверджувати, що НАЗК є ключовим і невід'ємним складником існування й підтримання рівня економіки та формування антикорупційної політики в Україні. Для визначення правового статусу Національного агентства з питань запобігання корупції в системі суб'єктів запобігання корупційним правопорушенням, доцільно визначити його повноваження та функції.

У процесі своєї діяльності НАЗК наділено відповідними повноваженнями: 1) проведення аналізу: стану запобігання та протидії корупції в Україні, діяльності державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим та органів місцевого самоврядування у сфері запобігання та протидії корупції; статистичних даних, результатів досліджень та іншої інформації стосовно ситуації щодо корупції; 2) розроблення проєктів Антикорупційної стратегії та державної антикорупційної програми з виконання Антикорупційної стратегії; 3) підготовки та подання в установленому законом порядку до Кабінету Міністрів України проєкту національної доповіді щодо реалізації засад антикорупційної політики; 4) формування та реалізації антикорупційної політики, розроблення проєктів нормативно-правових актів з цих питань та інші повноваження, встановлені Законом України «Про запобігання корупції» [7].

З огляду на щойно зазначене положення правової норми, НАЗК, як центральний суб'єкт, діяльність котрого спрямована на контроль за виконанням антикорупційних

процесів, виконує превентивні функції з попередження корупційних правопорушень. О. С. Бондаренко стосовно функцій Національного агентства з питань запобігання корупції зазначає наступне: «модель багатозалежного антикорупційного відомства передбачає реалізацію багатьох функцій: формування політики, аналітичну діяльність, технічне сприяння, співпрацю з громадянським суспільством, запровадження відкритого доступу до інформації, фінансовий моніторинг» [1, с. 184]. Однак попри реалізацію антикорупційної політики та моніторингу в осередку протидії корупції, НАЗК реалізує важливу та результативну функцію – здійснює перевірку декларацій шляхом е-декларування, для чого було створено Єдиний державний реєстр декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Таким чином, наділення НАЗК значною кількістю повноважень і функцій свідчить про намір сформувати потужну державну інституцію, спрямовану на ведення антикорупційної політики в Україні для мінімізації корупційних правопорушень.

Ще одним антикорупційним органом є Спеціалізована антикорупційна прокуратура – самостійний структурний підрозділ Генеральної прокуратури України, тобто вона є важливим елементом у системі реалізації антикорупційної політики стосовно розслідування кримінальних правопорушень, пов'язаних з корупцією, та притягнення винних до кримінальної відповідальності. Значимість САП серед органів прокуратури окреслюється покладеними на неї завданнями й функціями. Як засвідчує практика, виникають деякі проблемні аспекти з приводу діяльності Спеціальної антикорупційної прокуратури, а саме: щодо розрізнення функцій з Офісом Генерального прокурора.

Відповідно до п. 3 ст. 8-1 Закону України «Про прокуратуру», на САП покладаються наступні функції: 1) здійснення нагляду за дотриманням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; 2) підтримання державного обвинувачення в суді у відповідних провадженнях; 3) представництво інтересів

громадянина або держави в суді у випадках, передбачених цим Законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями, а також представництво у межах компетенції інтересів держави у справах про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави [10].

Попри те, що САП належить до системи органів прокуратури, правова норма, яка б на законодавчому рівні встановлювала загальні повноваження Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, у Законі України «Про прокуратуру» відсутня. Однак існує Положення «Про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Офісу Генерального прокурора», котре деталізовано регламентує повноваження кожного з працівників САП. Таким чином, на нашу думку, наявною є потреба в доповненні положень Закону України «Про прокуратуру» нормою про основні повноваження САП.

Спеціальна антикорупційна прокуратура в процесі реалізації своїх службових повноважень та функцій спрямована на співпрацю з Національним антикорупційним бюро України. Крім того, на прокурорів САП покладений обов'язок підтримання державного обвинувачення в судових справах, котрі безпосередньо розслідувало НАБУ. Також, як зазначає В. М. Трепак, результативність діяльності Національного антикорупційного бюро України прямопропорційно залежить від того, як САП керуватиме досудовим розслідуванням [11, с. 342], що додатково засвідчує співзалежність результатів діяльності одного антикорупційного органу від іншого.

Наступним суб'єктом з протидії корупційним правопорушенням є Національне антикорупційне бюро України — центральний орган виконавчої влади із спеціальним статусом, на який покладається попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних та інших кримінальних правопорушень, віднесених до його підслідності, а також запобігання вчиненню нових [8]. Детальний аналіз Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» дає підставу стверджувати, що НАБУ було створено на основі потреби в боротьбі з корупцією на високому

рівні (тобто в особливо високих розмірах). Окремою нормою чинного законодавства України повноваження НАБУ не виокремлено, однак О. М. Максимов, посилаючись на специфіку діяльності цього антикорупційного органу, називає такі повноваження: «заведення оперативно-розшукових справ на підставі постанови начальника підрозділу НАБУ; виконувати всі дії в межах КПК України; на підставі рішення Директора НАБУ погодженого з прокурором отримувати від фінансових установ незалежно від форм власності різну інформацію; використовувати всі можливості в межах КПК України» [3, с. 166]. На нашу думку, існує необхідність у створенні ширшого кола повноважень Національного антикорупційного бюро України, пов'язаних з подоланням не лише високопосадової корупції, а й інших видів корупційних деліктів.

Функції НАБУ положеннями Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» чітко не закріплені, однак їх можна виокремити, спираючись на обов'язки, закріплені в ст. 16 цього Закону: здійснення досудового розслідування, оперативно-розшукова функція, гарантування безпеки, взаємодія з іншими суб'єктами для виконання своїх обов'язків, здійснення міжнародного співробітництва у межах своєї компетенції та ін. [8]. Однак існує проблема в діяльності НАБУ, пов'язана з порушенням ст. 26 Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України», якою передбачена щорічна незалежна оцінка (аудит) ефективності діяльності НАБУ [8], котра насправді жодного разу не була проведена. Ми вважаємо, що ця проблема потребує термінового вирішення, тому що дана незалежна оцінка надала б можливість об'єктивно оцінити ефективність діяльності такого антикорупційного органу та усунути наявні недоліки.

Також однією з нещодавно утворених антикорупційних інституцій у нашій державі є Вищий антикорупційний суд. Згідно з Законом України «Про Вищий антикорупційний Суд», прийнятим у 2018 р., ВАКС — це постійно діючий вищий спеціалізований суд у системі судоустрою України [5]. ВАКС було створено з метою здійснення неуперед-

женого й справедливого правосуддя в сфері кримінальних проваджень стосовно корупційних правопорушень. Однак прослідковується певна недосконалість Закону України «Про Вищий антикорупційний суд», котра полягає у відсутності правової норми чинного законодавства, якою було б окреслено перелік функцій ВАКС. Таким чином, можна констатувати, що ВАКСу, як судовому органу з протидії корупції, притаманні наступні функції: здійснення правосуддя, реалізація антикорупційної політики, поєднуючи антикорупційну діяльність та судовий захист прав і законних інтересів, аналіз статистичних судових даних, розгляд кримінальних проваджень щодо корупційних та пов'язаних із ними правопорушень тощо. Узагальнено, цей антикорупційний судовий орган виконує антикорупційну, правозахисну й контрольно-наглядову функції.

Спираючись на ст. 4 Закону України «Про Вищий антикорупційний Суд», останній має такі повноваження: 1) здійснює правосуддя як суд першої та апеляційної інстанцій у кримінальних провадженнях щодо злочинів, віднесених до його юрисдикції (підсудності) процесуальним законом, а також шляхом здійснення у випадках та порядку, визначених процесуальним законом, судового контролю за дотриманням прав, свобод та інтересів осіб у таких кримінальних провадженнях; 2) аналізує судову статистику, вивчає та узагальнює судову практику у кримінальних провадженнях, віднесених до його підсудності, та інформує про результати узагальнення судової практики Верховний Суд [5]. У цілому, ВАКС розглядає справи, досудовим розслідуванням котрих займається НАБУ під керівництвом прокурорів САП. Ми вбачаємо потребу в доповненні положень Закону України «Про Вищий антикорупційний Суд» статтею, котра б закріпила ключові функції Вищого антикорупційного суду, оскільки жодним нормативно-правовим актом дане питання не регламентовано.

Розглядаючи систему суб'єктів з протидії корупційним правопорушенням, вважаємо за доцільне здійснити аналіз діяльності правоохоронних органів у сфері запобігання корупції. Одним з таких органів є Держав-

не бюро розслідувань – державний правоохоронний орган, на який покладаються завдання щодо запобігання, виявлення, припинення, розкриття та розслідування кримінальних правопорушень, віднесених до його компетенції [6]. Створення Державного бюро розслідувань призвело до наділення даного органу функцією досудового розслідування у кримінальних провадженнях, які були вчинені певними вищими посадовими особами, правоохоронними органами, а також суддями, котру до цього здійснювала прокуратура України. Однак прослідковується відсутність виокремлення ключових функцій ДБР Законом України «Про Державне бюро розслідувань», що дало підставу науковцям виділити такі функції ДБР в осередку протидії корупції: оперативно-розшукова, профілактична, досудового розслідування й допоміжні – координаційна, інформаційно-аналітична, частково нормотворча [11, с. 329]. У такий спосіб, Державне Бюро розслідувань наділено низкою повноважень, зокрема стосовно розслідування та протидії корупційним правопорушенням, вчинених службовими особами, що займають відповідне становище. Таким чином, з метою уникнення епізодичного характеру здійснення функцій і повноважень Державним бюро розслідування в сфері запобігання корупції, останнє гарантовано повинно ґрунтувати свою діяльність безпосередньо на конституційно-правових засадах і в межах компетенції, котра встановлена чинним законодавством України.

Ще одним правоохоронним органом є Національна поліція України – центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [9]. Очевидно, що коли про Національну поліцію України зазначається як про суб'єкта запобігання корупційним правопорушенням, акцентується, що органи поліції є безпосередніми учасниками цих суспільних відносин, здійснюючи у їх рамках відповідні функції та повноваження. Дослідивши зміст положень Закону України «Про Національну поліцію України», доцільно наголосити, що даний правоохоронний орган протидіє

як зовнішнім, так і внутрішнім проявам корупції: наповнює та підтримує в актуальному стані бази (банки) даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України, стосовно зареєстрованих кримінальних та адміністративних корупційних правопорушень, осіб, які їх учинили, і результатів розгляду цих правопорушень у судах (п. 9 ч. 1 ст. 26); поліцейський звільняється зі служби в поліції, а дана служба припиняється в разі набрання законної сили рішенням суду щодо притягнення до відповідальності за вчинення адміністративного правопорушення, пов'язаного з корупцією, або кримінального правопорушення (п. 10, ч. 1 ст. 77) тощо [9]. Отже, Національна поліція України, як правоохоронний державний орган, у межах своїх повноважень та функцій реалізує заходи щодо протидії корупційних проявів.

Висновки

За результатами здійсненого дослідження встановлено, що система суб'єктів запобігання корупційним деліктам в Україні репрезентована чисельністю державних інституцій, серед яких: вищі органи влади, спеціально уповноважені суб'єкти протидії корупції й інші органи державної влади та місцевого самоврядування. Кожен з органів, діяльність котрого спрямована на протидію корупції, має як індивідуальні повноваження й функції, закріплені чинним законодавством, так і дещо подібні між собою. Так, НАЗК, як центральний спеціально уповноважений суб'єкт запобігання корупційним правопорушенням, має найширше коло повноважень та функцій. Однак Національне агентство з питань запобігання корупції не займається кримінальними справами безпосередньо, а при вияві ознак кримінального корупційного злочину передає справу в НАБУ. Найширша функція НАЗК – е-декларування. Тобто НАЗК спрямовано здебільшого на статистично-аналітичну діяльність.

Щодо діяльності САП, як самостійний структурний підрозділ Генеральної прокуратури України, то під час своєї діяльності вона працює виключно з НАБУ. Тобто Спеціальна антикорупційна прокуратура

націлена на швидке й неупереджене розслідування Національним антикорупційним бюро України кримінальних правопорушень, а також на оскарження незаконних судових рішень на певних стадіях.

НАБУ ж, окрім вжиття належних заходів стосовно протидії корупції, розслідує кримінальні корупційні правопорушення, пов'язані з неправомірною вигодою високопосадовців у особливо великих розмірах. ВАКС здійснює правосуддя щодо захисту суспільства й держави від корупційних та пов'язаних із ними кримінальних правопорушень. Крім того, Вищий антикорупційний суд розглядає ті справи, досудовим розслідуванням яких займається НАБУ під керівництвом прокурорів САП.

Діяльність же ДБР, окрім належної йому великої кількості повноважень та функцій, у антикорупційній сфері розслідує кримінальні корупційні правопорушення, які вчиняються державними службовцями, тоді як Національна поліція України, як правоохоронний орган, здійснюючи свою діяльність, протидіє злочинності, зокрема правопорушенням у корупційній сфері як зовнішньо, так і внутрішньо.

Література

1. Бондаренко О. С. Концепція кримінально-правової протидії корупції: монографія / О. С. Бондаренко. Суми: Сумський державний університет, 2021. 472 с.
2. Індекс сприйняття корупції-2023: Україна покращила свій показник на 3 бали / Національне агентство з питань запобігання корупції: офіційний веб-сайт. URL: <http://surl.li/sidcj> (дата звернення: 25.09.2024 р.)
3. Максимов О. М. Завдання, повноваження, напрями діяльності Національного антикорупційного бюро України. *Науковий фронтір: актуальні питання, досягнення та інновації*: матер. III Міжнар. наук. Конф., м. Хмельницький, 13 травня, 2022 р. / Міжнародний центр наукових досліджень. Вінниця: Європейська наукова платформа, 2022. С. 165-166.
4. Никифорова Н. А. Суб'єкти запобігання та протидії кримінальним правопорушенням, пов'язаним з корупцією: проблеми функціонування та перспективи удоскона-

лення правового статусу. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2024. №1. С. 611-617.

5. Про Вищий антикорупційний суд: Закон України від 07.06.2018 р. № 2447-VIII. URL: <http://surl.li/bldgl> (дата звернення: 30.09.2024 р.)

6. Про Державне бюро розслідувань: Закон України від 12.11.2015 р. № 794-VIII. URL: <http://surl.li/amenm> (дата звернення: 01.09.2024 р.)

7. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII. URL: <http://surl.li/hwce> (дата звернення: 23.09.2024 р.)

8. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 р. № 1698-VII. URL: <http://surl.li/hwdd> (дата звернення: 28.03.2024 р.)

9. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <http://surl.li/xuph> (дата звернення: 06.09.2024 р.)

10. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 р. № 1697-VII (дата звернення: 26.09.2024 р.)

11. Трепак В. М. Теоретико-прикладні проблеми запобігання та протидії корупції в Україні: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.08 / Львівський національний університет імені Івана Франка Міністерства освіти і науки України; Інститут держави і права імені В. М. Корецького НАН України. Київ, 2020. 481 с.

SUBJECTS OF PREVENTION OF CORRUPTION OFFENSES: COMPARATIVE ANALYSIS OF THEIR POWERS AND FUNCTIONS

The article is devoted to the study of theoretical and practical problems of combating corruption in the modern conditions of Ukraine,

which is ensured by the activities of the created system of subjects of prevention of corruption offenses. Combating corruption requires coordinated activities of each of the state institutions, as this task is complex both in its content and implementation. In order to establish the level of effectiveness of the state anti-corruption policy, a comparative analysis of their powers and functions was carried out. In their entirety, all subjects of prevention of corruption torts in Ukraine are classified as follows: supreme authorities, specially authorized subjects of combating corruption and other bodies of state power and local self-government. The article describes the following anti-corruption bodies: the National Agency for the Prevention of Corruption, the Special Anti-Corruption Prosecutor's Office, the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine, the High Anti-Corruption Court, the State Bureau of Investigation and the National Police of Ukraine. It was found that the National Agency for the Prevention of Corruption, as the central specially authorized entity for the prevention of corruption offenses, has the widest range of powers and functions. However, the National Agency for the Prevention of Corruption does not deal with criminal cases directly, but when signs of a criminal corruption offense are detected, it refers the case to the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine. It is found that the current legislation of Ukraine regarding the regulation of the activities of most of these subjects of corruption prevention needs to be improved, in particular, the allocation of the main functions of the relevant bodies by a separate provision. The need to expand the scope of powers of certain subjects of prevention of corruption offenses is considered.

Keywords: corruption, criminal offences, powers, subjects of prevention of corruption offenses, functions.